

"Biz iktidarı değil dans edecek bir yer istiyoruz"

Zapatistalarla birlikteydik. Lacandon ormanlarının kıyısında bir komündü. Her gün önümüzden Meksika ordusu geçiyordu. Yüz civarında oluyorlardı. Yüz civarı jemse kamyonet, tank, jip ve bazen onlara eşlik eden bir avcı uçağı. Kafamıza pike yaptığında üstümüze gelen namlu ucunu görüyorduk. Önümüzde ki kağıda bir avcı uçağı, çift namlulu mitralyöz yazıyorduk. İşimiz ve gücümüz buydu. Uluslar arası gözlemci olarak oradaydık. Resmi filan değildik. Meksika ordusuna göre dış mihraktık. Zapatista komünün ortasında bir yabancılar komünümüz vardı. Sayılarımız değişiyordu. Bazen iki kişi kalıyorduk bazen on filan oluyorduk. Basklı, Katalan, İtalyan, Kanada'lı ve Japon yaşayıp gidiyorduk. Aramızda sınırlar filan yoktu.

Kara fasulye, mısır ekmeği yiyorduk. Kahve içiyorduk. Sabah, öğlen ve akşam ve bütün aylar böyleydi. Komün bütün Zapatista komünleri gibi ambargo altındaydı. Ancak komüne birisi geldiğinde yanında Meksika ordusundan kurtarabildiği kadar bir şey taşıyordu. Bir kilo portakal, üç domates ya da bir avuç şeker. Değişiklik oluyordu. Pek umurumuzda olmasa da seviniyorduk. Bir gün, son bir şeker kalmıştı. Parlak küçük kağıda sarılmış bildiğimiz bir bonbon şekeri. Basklı bir kız arkadaş bunu kime veriyim diye espri yapıyordu. Son şekerdi. Değerliydi. Gülüyorduk. Sonra oradan geçen küçük bir maya kızına verdi. Sonra biz o gün geçen silahların toplam sayılarını toplamaya devam ettik.

Biraz sonra küçük kızın anne ve babasıyla birlikte Zapatista komününün koordinatörü geldi. Şekeri siz mi verdiniz diye bize sordu. Birbirimize bakıp evet dedik. Bunu nasıl yaparsınız dediler. Bizim çocuğumuza nasıl şeker verirsiniz. Biz çocuklarımızın dilenci olmasını istemiyoruz.

STK lar sardı etrafımızı. Sivil Toplum Kuruluşları. Uzun adını yazmak bile gerekmiyor artık. Yazmıştım 'Kafa Tamircileri' onlar. Bir Macar şairin şiiri vardı. Bir adamın öyküsünü anlatıyordu. Giyotinden kopan kafaları diken bir adamdı kafa tamircisi. Burjuvazinin en fazla kendine benzeyen aletidir giyotin. Hızlı, çabuk bir biçimde kafayı gövdeden ayırır ve ardındaki sepete

yuvarlar. Kafa tamircisinin işi buydu. Sepetten çıkardığı kafayı cesede diyor, cesedi yakışıklı kılıyordu. Bütün STK'lar böyledir. Kafanın kopmasına aldırmazlar, kafayı yerine dikmeye çalışırlar. Burjuvazi istekli ya da isteksiz besler STK'ları sepetler kafa dolup taşmasın diye.

Şimdi yollar buralarda ya STK'ya ya da Komüne çıkıyor. Ya STK yolundan kafaları dikeceksiniz ya da sadece kendi gücünüz ile komünleri inşa edeceksiniz. Ya bonbon şekerinin üç yalamalık tadı ağzınızı saracak ya da küçük maya kızını şekerden mahrum onuru ile yaşayacaksınız. Nasıl mı? Çok iyi biliyorsunuz siz aslında. Halay çeker gibi. Omuzlarınızdan tutacaksınız birbirinizin kimse düşmesin diye. Beraber öne atılacak bacaklar ya da herkesi sağa sola hep birlikte taşıyacak müzik. Halay başı bile dans etmeden duramayacak ve tembel tembel ben halayım başıyam diye oturamayacak hatta fazladan bir de mendil sallayacak.

Sub Kumandan Marcos; *'Biz iktidarı değil dans edecek bir yer istiyoruz'* diyordu. Emma Goldman dans edilmeyen bir devrim devrim değil diyordu.

Komünler kurmalı köylerde, sokaklarda, okullarda. Halaylar çekerek gibi. Halay çekerek. Bırakın STK lar bonbon şekerlerini yalasınlar sonra da avuçlarını yalayacaklar.

metinyegin@gmail.com

<http://www.emekdunyasi.net/ed/guncel/10317-komun>